

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκαστὸν φεύγει καὶ εἶναι ἑτησίαι.— Γραφεῖον Διούδ. Ὁδ. Παρθενωνγαίου 14.

28 Μαΐου 1889.

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΜΟΙΡΗ ΜΑΡΙΩ!

— Ἀλήθεια τί γίνεται, μπάρμπα Κωνσταντῆ, ὁ Θύμιος; Ὅλο τὸ χωριὸν τὸ εἶδα ἔς τάλωνια, μόνον αὐτὸν καὶ τὴν φαμίλια του δὲν εἶδα.

— Ἄμ, δὲν ἔμαθες τὴν συφορά του;

— Τί ἔπαθες; εἰδῆσαι δὲν ἔχω. Μὴν ψόφησαν τὰ γελᾶδια του;

— Ἄλλο βαρύτερο; θυμᾶσαι τὴν κόρη του τὴν μικρότερη, τὴν ἀνύπαντρη;

— Τὴν Μαριῶν δὲν θυμοῦμαι, ποῦ τὴν ἔρρανα τόσαις φοραῖς, σὰν χόρευε πέρυσι ἔς τὸ πανηγύρι! . . . μὴν πέθανε;

— Χειρότερα; τῆς σάλεψαν τὰ λογικὰ, τρελλάθηκε.

— Τρελλάθηκε! εἶπα μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύπης συγχρόνως, διότι ἡ Μαριῶν τοῦ Θύμιου ἦτο ἀληθῶς μία ἀπὸ τὰς πεφημισμένας ἐπὶ καλλωνῆ καὶ προκοπῆ καὶ ἀγαθότητι κόρας τοῦ χωρίου.

— Τρελλάθηκε ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες.

— Μὰ πῶς ἔτσι καλὰ καθύμμενα;

— Εἶνε πολλὰ . . . ἄλλη ὄρα νᾶχης ἀδειᾶ σ' τὰ λέω.

— Τί ἄλλη ὄρα; τῶρα ἐδῶ; ἄρα εἶνε, κανένας δὲν μᾶς ἀκούει; λέγε λοιπόν.

Ἐκαθήσαμεν ἐπὶ ἔρριμμένου κορμοῦ ὑπὸ τὰς πελωρίας πλατάνους. Ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς ἐσύριζον οἱ κόσουφοι, παρὰ τοὺς πόδας μας ἐκελάρυζε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς.

Ὁ σύνδοξός μου, ὅστις ἦτο ὁ μονόχειρ στρατιώτης τοῦ Καραϊσκάκη, ὁ γέρον πάρεδρος τοῦ χωρίου, ἤρχισε τότε νὰ διηγῆται μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ νεανικῆς ζωρότητος, συνεχῶς ἀνεκινῶν τὴν ἡρωικῶς ἀσμενῆν ὠμοπλάτην καὶ τύπτων διὰ τῆς βακτηρίας τὰ κατὰ γῆς ξηρὰ πλατανόφυλλα:

« Τὸν περασμένο χρόνο ποῦ ἦσαν ἔς τὸ χωριὸν πολλὰς φοραῖς θὰ τὴν εἶδες τὴν δυστυχισμένην τὴν Μαριῶν σὰν καθώμασταν ἀπάνω ἔς τὸ καλύδι

μου καὶ πέραγε νὰ πάη ἔς τὴν βρύση γιὰ νερό. Θυμᾶσαι τί ξεχωριστὸν ἀγέρα ἀπ' ταῖς ἄλλαις εἶχε, πῶς κράταγε ἑπερήφανα τὸ κεφάλι, πῶς σιγαλοσειώτανε περπατῶντας ἔς τὴν ὠμορράδα τὴν φτάνανε καὶ ἄλλαις, ἔς τὸν ἀγέρα καμμιὰ δὲν τῆς ἔβγαίν' ὄμπρός. Αὐτὴ ἡ περίσσια χάρι τὴν ἔφαγε. Μιὰ κυριακὴ πῆγε ἔς τὴν χώρα νὰ πάη ἓνα μαντίλι ἀπ' τὸ παζάρι. Ἐκεῖ τὴν πρωτόειδεν ὁ Τάσος τοῦ Γιώτη ἀπ' τοῦ Γερακιῦ καὶ λαβῶθηκε κατάκαρδα. Δὲν τὸν ἔχεις ἰδωμένον ἓνα ἕψηλό, μελαχρινό, μαυρομούστακο παιδί, ἀλήθεια λεβέντης. Ἦταν χινόπωρο κατὰ τὸν αἶ Δημήτρη σὰν τὴν πρωτόειδε. Ἀπ' τὰ τότες τῶθ' ἔς τὸ νοῦ του γιὰ καλὰ. Ποῦ τὸν ἔχανες ποῦ τὸν εὑρίσκεις; ἔς τὸ χωριὸν μας. Ἐχει συμπεθεριαῖς ἐδῶ; κανένας δὲν ἤρθε σὲ ὑποψία. Ποῦ πρωτοσιμίζανε μετὰ τὴν Μαριῶν, κανένας δὲν ξέρει. Πρῶτα πρῶτα ἤρθε μετὰ καιρὸν, κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μοῦ τῶπεν ἡ κόρη μου, τὸ πῶς τοὺς εἶδε μετὰ τὰ μάτια της νὰ κρυφομιλᾶνε ἔς τὰ Στενάδια. Μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα γένηκε τοῦμπανο ἔς τὸ χωριὸν ὅλαις οἱ κακαὶς γλώσσαις ἀκονίσθησαν. Ἐγὼ τοὺς ἔλεγα:

— Ἀρέ, τί κάνετ' ἔτσι; Τὴν ἀγαπάει, θὰ τὴν πάη; ποιά θαῦρη καλλιώτερη ἀπ' τὴν Μαριῶν;

— Τὴν ἀγαπάει ὅσο γιὰ νὰ τὴν ξεπλανέση. Ἄμ, τὸν ξέρουμε δὲ τὸν Τάσο!

Ἀποκρενότανε ἡ γειτόμισσά μου ἡ Παναγιῶν, ἐκεῖνη ἡ γλωσσού ποῦ παντρεύει δεσπότη μετὰ τὰ λόγια της.

Ἡ Μαριῶν ζεστό κορίτσι, ἀπάνω ἔς τὸν ἀνθό του, τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν καρδιά. Δὲ μολόγαε τίποτε τὸ στόμα της, μὰ ἡ ὄψις της τὰ μαρτύραγε ὅλα τὰ νιάτα καὶ ἡ ἀγάπη δὲν κρύβονται. Ἡ μάνα της τὸ κατὰλαβε, μὰ δὲν το πῆρε ἄγρια τὸ πρᾶγμα ὁ Τάσος ἦταν καλὸς γαμπρός. Ὁ πατέρας της δὲν ἔνοιωσε ὁ ἀμειροσ τί μπόρα πλάκωνε ἔς τὸ σπίτι του.

Ἦταν ἀνήμερα τῆς Γιάννη. Ἀπὸ βραδῆς εἶχε πῆση ψιλό ψιλό χιόνι καὶ τὴν αὐγὴ φαινόταν ὁ τόπος σὰν ζαχαρωμένα κόλλυθα. Πῆρα τὴν φοράδα καὶ πῆγα ἔς τὴν χώρα νὰ πάρω τὴν καψοσύνταξιν ποῦ μοῦ δίνει τὸ γκουβέρνο. Ἦταν καὶ ἄλλοι ἀπ' τὰ χωριά; σιμίζαμε κάτω ἔς τὸν κρηφὲν τοῦ Σταυράκη καὶ τὰ λέγαμε.

τος διά τούς γινώσκοντας τὰ ἦθη τῆς χώρας ἐκείνης καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν κατοίκων. Ἡ τραχεία φύσις αὐτοῦ ἐπιδρά ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ χαρακτήρος, ἐπειδὴ δὲ ἡ δουλεῖα οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ζυγόν τῆς ἐπὶ τῶν δυσπροσίτων ἐκείνων κρημῶν, ἀνέκαθεν διετηρήθη ἀδάμαστον τὸ αἶσθημα τῆς ἀτιθάσσου καὶ ἀγερῶχου ἀνεξαρτησίας. Ὁ Χριστιανισμὸς βραδύτατα εἰσχωρήσας, αἰώνας ὄλους μετὰ τὴν διαδοσὶν τοῦ ἀνὰ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξημερώσῃ τὰ σκακιά ἦθη καὶ ἀντὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς θείας ἀρχὰς τῆς εἰρήνης, τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ τῆς ἀνεξικακίας, ἰσχυρὰ μόνον νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν εὐλάβειαν πρὸς τοὺς τύπους τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας, καὶ ὁ φιλέκδικος Λάκων ὁ μεταβιβίων ἐνοπλος μὲ ὤρισμένην πρόθεσιν ὅπως ἀποκτείνῃ τὸν ἐχθρὸν του, ποιεῖ εὐσεβῶς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διερχόμενος πρὸ ἐξοχικοῦ τινος ναΐσκου, μετὰ τὸν φόνον δὲ ἀπέχει αὐστηρῶς τῆς βρώσεως τοῦ ἐλαίου, ἀν' ἡ ἡμέρα συμπίσῃ νὰ εἴναι νηστῆσιμος. Ὁ πολιτισμὸς βραδέως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰσδύων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλησμόνει ὑλοτελῶς τὸν ἐπὶ τῆς ἀποκέντρου αὐτῆς γωνίας τῆς Πελοποννήσου πληθυσμὸν, οὗ καὶ αἱ ἐμφυτοὶ ἀρεταὶ ὑπετάσσοντο εἰς τὸ κράτος τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν προλήψεων.

Συνειθισμένοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν αὐτοδουλείαν οἱ κάτοικοι τῆς κυρίως Λακωνίας δυσμενῶς ἔβλεπον τοὺς περιορισμούς, οὓς μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν ἐπέβαλλεν ἡ ἔννομος τάξις. Ἡνεύχοντο μᾶλλον τὴν ἐξουσίαν ἢ ὑπετάσσοντο εἰς αὐτήν καὶ ὁσάκις παρουσιάζετο κατὰ τὴν περιστάσιν, ὅπως κατὰ τὸ 1834, δὲν ἐδίσταζον ν' ἄρωσι φανερά κατ' αὐτῆς τὰ ὄπλα. Εἰς πληθυσμὸν ἄρα τοιαύτην ἔχοντα ἐχθρικήν προδιάθεσιν καὶ οὕτω πως προσηλωμένον εἰς τὴν τυπικὴν θεοσέβειαν αἱ διαδόσεις περὶ τῶν θρησκείας ἠδύνατο νὰ παράσχωσιν εὐλογον ἀφορμὴν ἐξεγέρσεως. Ἄν δὲ εἰς τὴν στάσιν τὴν ἐκραγείσαν ἐν Μάνη εὐθὺς σχεδὸν ἀμα τῇ ἐγκαταστάσει τῆς Βασιλείας, συνετέλεσαν, ὡς εἶδομεν, ἀπλᾶ ἀόριστοι φῆμασι περὶ θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων, πολλῶ μᾶλλον ἦτο ἱκανὸν νὰ προκαλέσῃ τὸν ἐρεθισμὸν τὸ καθημερινὸν φλογερὸν κήρυγμα ἀνδρός, ὃν ἄπας ὁ πληθυσμὸς τῆς Πελοποννήσου ἐθεώρει ἀδιστακτικῶς ὡς ἅγιον καὶ θαυματουργόν.

Πρὸς τοὺς λόγους τούτους ὑπῆρχε καὶ ἕτερος. Εἶδομεν ὅτι τὰς ἐνεργείας τοῦ Παπουλάκη ἰδίως κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτῶν στάδιον διηγήθη ὁ δολιὰ ὑποκινήσις πολιτικὸν ἔχουσα σκοπόν. Ὁ νομάρχης Μεσσηνίας Ροντόπουλος, εἰς τῶν νομιμονεστάτων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐγγράφων του, ἐν τῇ γενικῇ αὐτοῦ

περὶ τῶν Χριστοφορικῶν ἐκθέσει πρὸς τὸ ὑπουργεῖον γράφει: «Ὅτε ἤκουσα ὅτι ὁ Χριστόφορος ἐπανεήλθεν ἐκ νέου εἰς Ἑπίδαυρον Λιμηρῶν, κηρύττων πάλιν καὶ διαφθεῖρων τὰ πνεύματα καὶ ὅτε κατόπιν ἐπληροφόρηθη ὅτι προέβη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Γυθείου καὶ ἐπροκάλεσεν ἐκεῖ δήμεγεσίαις καὶ συνομοσίαις κατὰ τῶν καθεστώτων, διόλου πλέον δὲν ἐδίστασα ὅτι τὸν πλάνον αὐτὸν τὸν διέπει χεῖρ ἀφανῆς, διευθύνουσα σχεδὸν κατακθόνιον, ὅτι ἡ τελευταία εἰς τὴν Μεσσηνίαν περιοδεῖα τοῦ ἤτο δοκιμασία ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν λαῶν, τείνουσα νὰ τοὺς προετοιμάσῃ εἰς τολμήματα ἀπονενομημένα καὶ ὅτι στηριζόμενος εἰς τὴν ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχεν ἐνκυβῆα κατὰ τὸν Ὀκτώβριον καὶ πιστεύων ὅτι θὰ εὐρῆ πάλιν ἐνθουσιῶντας τοὺς ὄχλους θ' ἀπευθυνθῆ ἐκ νέου εἰς Καλάμας διὰ νὰ προχωρήσῃ ἐντεύθεν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τοῦ Νομοῦ, ἀνάπτων τὴν πυρκαϊάν τῆς στάσεως.» Οἱ ὑποκινηταὶ οὗτοι, οἳ οἱ δὲποτε καὶ ἂν ἦσαν δὲν ἤρασκοντο ν' ἀποδίδωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν σκοπούς καὶ σχέδια βέβηλα ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ παντοῖα ἄλλα διέδιδον ἱκανὰ νὰ προσζύνωσιν τὸν λαόν. Οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας χάρις εἰς τὴν πτωχείαν τῆς ἑαυτῶν χώρας ἴσως δὲ καὶ ἐκ παλαιᾶς συνηθείας ἔχαιρον φορολογικὰ τινὰ προνόμια, ἐφ' οἷς ἐπήρουντο. Περὶ τούτου γράφει τὰ ἐξῆς ἐν τῇ ἐκθέσει του ὁ εἰρημένος νομάρχης: «Ἡ Μάνη δὲν εἴνε εἰς ἰσορροπίαν μὲ τὸ λοιπὸν κράτος ὡς πρὸς τὰ δημόσια βάρη, ἂν καὶ ἔχη εὐφόρους καὶ προσοδοφόρους δῆμους εἰς τε τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικὸν μέρος. Εἰς τὸ τραχὺ καὶ ἀγονον αὐτῆς μέρος ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς μὴ εὐαριθμὸς δὲν ζῆ βίον βιωτὸν ἐκεῖ καὶ τὰ ἦθη εἴνε ἀγριώτερα, ἢ ἀγρία φύσις δημιουργεῖ οὕτως εἰπεῖν τὰς κακὰς ἐξέσεις. Τὸ μέρος τοῦτο τῶν κατοίκων εἴνε ἀνάγκη νὰ βελτιωθῆ πρὸ πάντων οἰκονομικῶς καὶ νὰ λάβῃ βαθμηδὸν ἠθικὴν ἀνατροφὴν. Τὸ εὐφορον μέρος τῆς Μάνης νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ δημόσια βάρη, διὰ νὰ αἰσθανθῶσιν οἱ κάτοικοι τὰ ἀγαθὰ τῆς ἰσότητος πρὸς τὴν λοιπὴν κοινωνίαν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς σωτηρίου ἰσχύος τῶν νόμων νὰ παύσωσι δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ πλανῶνται εἰς τὰς ἰδέας τῆς ἐξαιρητικότητος καὶ τῶν προνομίων, αἵτινες σταματῶσι τὴν προόδον τῶν πρὸς τὸν πολιτισμὸν.» Ἴσως τῷ ὄντι ἡ ἰδέα αὕτη ἢ διακτυπωμένη παρὰ τοῦ νομάρχου ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ νῦν τινῶν τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἀσπαστῇ κατ' ἀρχὴν ὅπως μὴ ὑπάρχωσιν ὡς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις βλαβεραὶ καὶ ἕδικοι ἐξαιρέσεις· ἀλλ' οἱ σπερμολόγοι διέδιδον ὅτι ἐπικρατεῖται ἄμεσος ἐν Λακωνίᾳ ἡ εἰσαγωγή τοῦ φορολογικοῦ συστήματος, τοῦτο δὲ ἐτάραξε καὶ παρώργισεν οὐκ ὀλίγον τοὺς κατοίκους.

Τοιοῦτον εὔρεν ἑδαφος ὁ Παπουλάκης ἐν Λακωνίᾳ, ἐπόμενον δὲ ἦτο οἱ λόγοι του νὰ σχῶσιν

ἐξαιρητικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ πονηρὸς μοναχὸς ἐγίνωσκε βεβαίως τὴν αὐτοῦ κατάστασιν τῶν πνευμάτων ἐκ τῆς πρώτης του περιοδείας, ἤρχετο δὲ προβλέπων τὴν ἐπικειμένην κατ' αὐτοῦ στάσιν τῆς ἐξουσίας μὲ σχεδὸν προδιαγεγραμμένον, εἰς οὗ τὴν πραγματοποιήσιν προέβη ἀπροκαλύπτως ἐνθαρρυνθεὶς καὶ ἐπαρθεὶς ἐκ τῆς ἐξαιρητικῆς ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχεν. Οὐδέποτε οἱ λόγοι τοῦ μοναχοῦ ὑπῆρξαν μίλλον τολμηροὶ καὶ ἀπροκάλυπτοι καὶ αὐτὰς τὰς μεταφορικὰς ἐκφράσεις καὶ τοὺς ὑπαινιγμούς εἰς οὓς ἐνησημενίζετο ἄλλοτε παρήτησε προτιμῶν τὴν σκανδαλώδη κυριολεξίαν. Μὴ ἀρκούμενος ὁμοίως τοῦτο δὲν ὤκει καὶ ἀπειλάς νὰ ἐκφέρῃ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ τῶν δικωτῶν ἐν γένει καὶ ἐναντίων του.

Ἀνεμάσασα πάντοτε τὰ αὐτὰ περὶ τῶν Δικαστηρίων, περὶ τῆς ἐκπαίδευσσεως, περὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, περὶ τῆς Ἀγγλίας κλπ. «Εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐκήρυξε, γράφει ὁ Ἐπαρχος Γυθείου πρὸς τὸν Νομάρχην Λακωνίας, τὰ κηρύγματά του περιστρέφοντο πάντοτε κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Δημοτικῶν σχολείων κατὰ φιλῆς τινός Δυνάμεως ὅτι θέλει μεταβῆ εἰς Ἀθῆνας μὲ 20 χιλιάδας ἀνθρώπων, ὅτι ἐπὶ αὐτοῦ εἶρε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ὅπου περῆ, ἴδε κτλ.» Μοναχὸς τις ὀνόματι Διονύσιος παρακολούθησας τὸν Χριστόφορον καθ' ἄπασαν τὴν εἰς Λακωνίαν περιοδείαν τοῦ συλληφθεὶς καὶ ὑποβληθεὶς εἰς ἀνάκρισιν ἐν Σπάρτῃ ἐνώπιον τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν Νομάρχην Λακωνίας γραμματέως, κατέθηκεν ὅτι: «Ὁ Χριστόφορος ἔλεγεν ὅτι εἰς μάτην κοπιᾶζον καὶ τὸν κυνηγοῦν διότι δὲν πιάνεται ὅταν θέλῃ ὁ Κύριός του, τότε θὰ πιασθῇ, καὶ δὲν ἦλθεν ἢ ὄρα. Ὅτι ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου πλησιάζει. Ὅτι ἔχουν δύο θρησκείας καὶ δύο παπάδες ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, καὶ ὅτι νὰ βγάλουν τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὰ Δικαστήρια. Τότε καί ποιος Φιλιππίδης τοῦ εἶπεν ὅτι χαλοῦν οἱ νόμοι καὶ ὁ Χριστόφορος εἶπεν ὅτι οἱ νόμοι εἴνε τῶν Ἑγγλιζῶν». Κατὰ τὴν ἐχθεσιν τοῦ βουλευτοῦ Σ. Κοπανίτσα, ὁ Χριστόφορος παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸν νὰ διαλυθῶσιν ὡς εἶπε συγχωρήσῃσι τὰ γεννημένα τῶν, νὰ συνέλθωσι δὲ πάλιν μετὰ 40 ἡμέρας διὰ νὰ ὑπάγωσιν ὅμοι εἰς Καλάμας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὴν ἐξήγησιν δὲ τῆς παραδόξου ἐπαγγελίας ταύτης θὰ ἴδωμεν βραδύτερον. Ὁ νομοκράτης Μεσσηνίας Δ. Ἀθανάκης δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐκ Μεσσηνίας ἀπὸ 12 Ἰουνίου 1852 πρὸς τὸν Νομάρχην Μεσσηνίας ἀνήγγειλεν ὅτι: «δύο Λάκωνες ὄχι εὐτελοῦς καταστάσεως περιφέρονται εἰς τὰ χωρία τῶν παρακειμένων δῆμων ἀπόστολοι τοῦ Χριστοφόρου προετοιμάζοντες τοὺς λαοὺς διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ μη-

νὸς τούτου ἱερᾶν ἐκστρατεῖαν ὑπὲρ τῆς πίστεως· τοὺς ἐκδιᾶζον νὰ συγχωρήσῃσι ταχέως τοὺς καρπούς των καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ μακρὰν ὁδοπορίαν ὅτι ὁ Παπουλάκης εὐρίσκειται προφυλαγμένος εἰς τὴν Μάνην περιμένων νὰ σηκωθῶσι καὶ ἄλλοι καὶ νὰ ἔλθωσι καὶ τῆς Ρωσσίας αἱ δυνάμεις καὶ τὰ βοηθήματα, νὰ μὴ πιστεύουν δὲ ὅτι οἱ Μανιάται μετενόησαν καὶ εἴνε μὲ τὴν Κυβέρνησιν· τοῦτο τὸ κέκνον διὰ νὰ πείσουν καὶ νὰ ὠρμηθῶν ἀπὸ καιρὸν. Οἱ ἀπόστολοι οὗτοι ἦσαν εἰς τὸ χωρίον Μπουγά Κωνσταντίνους, ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Γαράντσα καὶ ἄπ' ἐκεῖ λέγουσιν ὅτι θὰ μεταβῶν εἰς τὰ χωρία τῆς Τριπόλεως καὶ Σουλιμᾶ. Καὶ ἀπεδείχθη μὲν ὅτι οἱ ἀπόστολοι οὗτοι, ἐξ ὧν εἰς ἦτο ὁ ἰδιαιτέρως ἀγωγιάτης τοῦ Χριστοφόρου, δὲν εἶχον τὴν ἐπιστημότητα, ἢν ἀπέδωκεν αὐτοῖς ὁ ἰατρός· αἱ σπερμολογίαι των ὅμως ἀποδεικνύουσι τίνες ἰδέαι ἐπεκράτουσιν μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Χριστοφόρου καὶ ὅποια εὐρύτης καὶ σημασία ἀπεδιδετο παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων εἰς τὸ κίνημα. Ἀφορμὴν εἰς μίαν τῶν ἀστειοτάτων μωρολογιῶν τοῦ Χριστοφόρου παρίσχε καὶ ἐν περιεργῶν τυπογραφικὸν λάθος. Ἀνεκάλυψεν εἰς ἐν ἀντίτυπον τῆς Ὀκτωῆχου, ἀγνοῶ ποῖας ἐκδόσεως, ὅτι εἰς τὸ γνωστὸν τροπάρειον α' Ἀγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου καὶ οἱ φυλάσσοι σὲ ἀπενικρώθησαν» ἢ λέξις ἀγγλικά, ἀφαίρεθέντος ἐκ τυπογραφικῆς βεβηλῆς ἀβλεψίας τοῦ ε, μετεβλήθη εἰς ἀγγλικά. Κατὰ τὸν Παπουλάκη τὸ τοιοῦτο δὲν ἦτο τυπογραφικὸν λάθος, ἀλλὰ ἐπίβουλος ἐνέργεια τῶν Ἀγγλων, τῶν Λουθηροκαθολικών, τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, οἵτινες ἐπεχείρουν νὰ διαστρέψωσι τὰ ἱερὰ τῆς ἐκκλησίας βιβλία ἵνα καὶ διὰ τοιούτων μέσων διαδώσωσι τὰς αἰρετικὰς δοξασίας των, ἔφερε δὲ τὸ ἀντίτυπον τοῦ σατανικοῦ βιβλίου μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκουσον τοῦ ἀπειτοῦ ὄχλου, μετὰ σεβασμοῦ ἀκροαμένου τὰς ἐρεσχέλιας του. Ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ νομάρχου Μεσσηνίας ἀναφέρεται καὶ ἄλλη παρομοία αἰτίας τοῦ Χριστοφόρου περὶ τῆς φράσεως αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν» μεταβληθείσης παρὰ τῶν αὐτῶν δολίων ἐχθρῶν τῆς θρησκείας εἰς ἀρνεῖτε» εἰς ἄλλο ἐκκλησιαστικὸν βιβλίον. Ἀλλὰ τὸ ἀνόητον αὐτὸ ἀρνεῖτε, τὸ ἐλέγχον τὴν παχυλὴν ἀγραμματοσύνην τοῦ κήρυκος δὲν ἔχει τὴν ὁμολογουμένως περιεργῶν ιδιότητα ἢν ἡ συμπτώσις ἀπέδωκεν εἰς τὰς ἀγγλικὰς δυνάμεις». Σημειωτέον ὅτι περὶ τοῦ τυπογραφικοῦ τούτου λάθους διεξήχθη καὶ ἐπίσημος ἀλληλογραφία, τοῦ νομάρχου Λακωνίας πέμφαντος ἀντίτυπον τῆς αἰρετικῆς Ὀκτωῆχου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπερ πάλιν διεβίβασε τὸ ἀντίτυπον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἡ ὑποστήριξις ἦν παρέσχεν εἰς τὸν Χριστόφορον ὁ λαὸς τῆς Λακωνίας ἐνθερμῶς ἐξ ἀρχῆς οὕσα κατέστη βαθμηδὸν μανικὴ, φρενιτιώδης καὶ ἐφθασεν εἰς τὰ ἀκρότατα τῆς παραφοράς ὅρια κατὰ τὰς τελευταίας τῆς περιουσίας του ἡμέρας, ὅτε ὁ κήρυξ ἀκαταδίακτος εἰσέτι περιήρχετο θριαμβευτικῶς ἀπὸ κόμης εἰς κόμην παρακολουθούμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ στίφους ἐνόπλων ὁπαδῶν. Οἱ ὁπαδοὶ οὗτοι ἀπετέλουσαν εἶδος σωματοφυλακῆς, πανταχοῦ παρακολουθούσης τὸν προφήτην, παρεκτός ὅμως αὐτῶν εἶπετο καὶ πολυαριθμὸς ἐπίσης ἀκολουθία γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ ἀνδρῶν προσέτι ἀόπλων, οἵτινες ἐγκαταλείψαντες τὰς ἑαυτῶν ἐργασίας περιεφέροντο μετὰ τοῦ κήρυκος εἰς τὰ διάφορα τῆς χώρας μέρη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁπαδῶν παρήλασσαν ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις. Εἰς τὸ Προάστειον, χωρίον τοῦ δήμου Καρδαμύλης, κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἐπαρχοῦ Οἰτύλου, μετέβη ὁ Χριστόφορος συνωδουόμενος ὑπὸ 300 περιουσιῶν ὁπλοφόρων. Εἰς τὸ χωρίον Λαγκάδα ἡ δημοσία δύναμις, πεμφθεῖσα πρὸς καταστολήν τῶν ταραχῶν εὗρεν αὐτὸν περιφρουρούμενον ἀπὸ 150 ἐνόπλους ἐκ Κολοκυθίου, οἵτινες, κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ αὐτοῦ ἐπαρχοῦ, ἀποτελοῦσιν ὅπου καὶ ἂν περιέρχονται πανταχοῦ τὴν κυρίαν φρουρὰν του καὶ ἀπὸ 4 χιλιάδας λαοῦ. Ὅτε ἐκ Προαστίου διηυθύνθη εἰς Πηγάδια τοῦ δήμου Ἄβιας, παρεκολουθεῖτο ὑπὸ 2500-3000 λαοῦ. Εἰς Μαυροβούνιον δὲ οἱ περὶ αὐτὸν συνηγμένοι ἀνήρχοντο κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν ἀρχῶν εἰς ἐξακισχιλίους. Ὁ ἐπάρχος Γυθείου ἔγραψεν ἀπὸ 14 Μαΐου πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν: «Μὴ σὰς φαίνεται, ἐκλαμπρότατε, παραξένον διότι δὲν συνελήφθη μέχρι τοῦδε, καθότι δὲν ἐπρόκειτο λόγος περὶ συλλήψεως ἐνός, ἀλλὰ περὶ χιλιάδων ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἀνοήτων, περιφρουρούντων αὐτὸν μανικῶς, προταπτομένων τῶν κατὰ χωρία ἐπὶ ἐνοσίῳ καὶ τοῦ ἐπισκόπου Ἀσθήνης.» Τὸν ἐνθουσιασμὸν δὲ καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πλήθους περιγράφει λεπτομερέστερον ἐν ἄλλῃ ἐκθέσει ὁ αὐτὸς ἐπάρχος μετὰ τὸ σκολιὸν συντακτικὸν του ὕψος ὡς ἐξῆς: «Εἰς ὅσα μέρη εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην περιῆλθε μέχρι χθὲς ὅπου ἀνεχώρησεν ἑσυνωδευέτω μετὰ πλῆθος λαοῦ τῶν ἐπαρχιῶν Οἰτύλου καὶ Γυθείου, μὴ ὑπακούων (sic) ὁ ἀμαθέστατος οὗτος λαὸς οὔτε εἰς δῆμαρχον οὔτε εἰς ἄλλην τινὰ ἀρχὴν, καθότι ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ κάμη μικρὰν παρατήρησιν περὶ τοῦ ἀγύρτου τούτου ἀμείσιως ἀνεθεματίζετο ἀπὸ τὸν παρακολουθούντων τὸν λαοπλάνου ὄχλου καὶ ὑπὸ τῶν ἱερέων, καὶ ἐπεσωρεύοντο πέτριαι κατ' αὐτοῦ πρὸς μνήμην τοῦ ἀναθεματίσματος, κατὰ τὸ λακωνικὸν ἔθιμον, κινδυνεύουσα καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ του. Οὕτω λοιπὸν καὶ ἂν ὑπῆρχόν τινες μεταξὺ τῶν δημοτῶν, ὡς

εἶπομεν, νὰ εἰπωσί τι κατὰ τοῦ λαοπλάνου, δὲν ἐτόλμησαν νὰ προφέρωσι λέξιν κατ' αὐτοῦ διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους. Τοιαύτη θρησκομανία ἐκυρίουσε τὸν λαὸν τούτον ὑπὲρ τοῦ κακούργου, ὅπου καὶ ἀναφανδὸν τὸν ἐκέρυττον ὡς προφήτην Ἠλίαν, λέγοντες γυναικῆς καὶ ἀνδρες ὅτι εὐχαρίστως χύνουσι καὶ τὸ αἷμα των ὑπὲρ αὐτοῦ καθότι καλῶς πιστεύουσιν ὅτι θὰ ὀνομασθῶσιν ἐπομένως μάρτυρες.» Προσμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ δῆμαρχος Καρδαμύλης δι' ἐπιστολῆς πεμφθείσης βραδύτερον πρὸς τὸν Γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων ὅτι οἱ παρακολουθούντες τὸν Χριστόφορον τότε ἐξακισχιλίοι ὁμολογοῦν ἀναφανδὸν ὅτι ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ θυσιάσθωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὁ ἀμαθὴς καὶ ἀπαιδοῦς ὄχλος ὁ τὸσον ἐνθουσιωδῶς κηρυσσόμενος ὑπὲρ τοῦ Παπουλάκη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κληρὸς ἐπρωτοστάει δίδων τὸ παράδειγμα εἰς τὰς τοιαύτας ὀχλαγωγικὰς ἐπιδείξεις. Σύσσωμον σχεδὸν τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἱερατεῖον, ἀπροκαλύπτως συνετάσσετο μετὰ τοῦ κήρυκος ἀψηφῶν τὰς διαταγὰς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν καὶ παρακούον τὰς παραινήσεις τῆς Συνόδου. Οἱ ἱερεῖς συνωδουοῦν τὸν προφήτην εἰς τὰς ἐκδρομὰς του, ὑπεδῆχοντο αὐτὸν διὰ πανηγυρικῆς κωδωνοκρουσίας καὶ ἐν γένει προσέφερον πρὸς αὐτὸν πάσαν τιμὴν καὶ ἐνδείξιν σεβασμοῦ, ὑπεκκίοντες δὲ τὸν ζῆλον τοῦ πλήθους ἀφώριζον καὶ ἀνεθεματίζον τοὺς διώκτας τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Τοῦ κινήματος τούτου προϊστάτω κατ' ἀρχῆς ὁ ἐπίσκοπος Ἀσθήνης, μίας τῶν ὑπαρχουσῶν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Κράτους ἐν Λακωνίᾳ ἐπισκόπων. Ὁ ἐπίσκοπος οὗτος, Μακάριος ὀνόματι, γέρων καὶ μὴ διακρινόμενος οὐδ' ἐπὶ μαθῆσαι οὐδ' ἐπὶ νοημοσύνη πάντῃ προθύμως κατ' ἀρχῆς ἀνεγνώρισεν τὴν ἀγιότητα τοῦ Χριστοφύρου καὶ ἐπεδοκίμασε τὰς δοξασίας του, ἐδεξιώθη δὲ μάλιστα αὐτὸν τὸ πρῶτον μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος περιβεβλημένος τὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν καὶ περιστοιχίζομενος ὑπὸ ἱερέων καὶ διακόνων. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ ὑπερβάλλον ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλῆθους — τὸ ἐπιθετικὸν τούτο σημειωτέον ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα — ἐπισκόπου δὲν ἦτο ὅλως ἀμοιρος ἰδιοτελείας, διότι ὁ Παπουλάκης ἢ πιθκνότερον οἱ ὑποκινηταὶ Φιλορθόδοξοι κολακεύοντες τὴν ὄψιν φιλοδοξίαν του ὑπέσχεσαντο αὐτῷ νὰ τὸν ἀνακηρύξωσι Πατριάρχην τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, δεόντως ἀνακινηθῆσιν καὶ διοργανομένης συμφώνως πρὸς τὰς δοξασίας τοῦ Χριστοφύρου καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ. Πλὴν ἡ ὑποστήριξις τοῦ γέροντος Ἀσθήνης καὶ ἡ φρεναπάτη τῶν περὶ πατριαρχίας ὀνειρων μικρὸν διήρκησεν· ἐπειδὴ ἅμα ὡς ἡ Κυβέρνησις ἐλαβεν

ἀποφασιστικὰ μέτρα καὶ αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ ἀπέτειναν ἐντόνους καὶ αὐστηρὰς ἐπιπέσεις πρὸς τὸν παρεκτροπέτην ἱεράρχην, οὗτος φοβηθεὶς οὐ μόνον ἀπέστη ἀπὸ πάσης πρὸς τὸν ὀχλαγωγὸν προστασίας, ἀλλὰ καὶ σφοδρὸν ἐπιτίμιον ἐξέδωκε κατὰ τῶν ὁπαδῶν του, ἔχον ὡς ἐξῆς:

«Εὐλαθέστατοι ἱερεῖς καὶ τίμιοι Γέροντες καὶ λοιποὶ ἀπικέλευτοι εὐλογημένοι χριστιανοὶ τοῦ Δήμου. Χάρης εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία καὶ συγχώρησις.

«Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰς διαφόρους διδασκὰς τοῦ μοναχοῦ Χριστοφύρου εἰς τὰς ὁποίας παρευρέθητε ἐγενεῖσαν διάφορα παράλογα ἀναθήματα καὶ ὄροι μεταξὺ σας, σὰς λύομεν ὅλων τούτων καὶ σὰς συγχωροῦμεν. Σὰς προτρέπομεν δὲ τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ δώσετε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν καὶ ἀκρόασιν εἰς τὰς τοιαύτας διδασκὰς, εἴαν τυχὸν ἤθελον σὰς παρουσιασθῶσιν, ὡς ἀντιβαινούσας εἰς τοὺς καθεστῶτας νόμους καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς βάσεις μας καὶ ὡς ἐν μέρει σαθρὰς, ἀνοικεῖους καὶ σκανδαλώδεις. Ὅστις δὲ τυχὸν ἤθελε παρακούσει τ' ἀνωτέρω, τὸν ἔχομεν ἀφωρισμένον, κατηραμένον καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτον, νὰ ἔχη δὲ καὶ τὰς ἀρὰς τῶν τριακισίων δέκα καὶ ἑκτὼ Θεοφύρων ἁγίων Πατέρων.

Ἐγένετο ἐν Λάγκᾳ τὴν 23 Μαΐου 1852.

«Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀσθήνης
«ΜΑΚΑΡΙΟΣ».

Ἐκ τοῦ περιέρχου τούτου ἔγγραφου μανθάνομεν καὶ ἕτερον τι ἐνδεικτικὸν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τοῦ Παπουλάκη καὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ κλήρου, τοὺς ὄρους δηλαδή τοὺς γενομένους περὶ ὑπερασπίσεως τοῦ πνευματοφύρου κήρυκος καὶ ἐπικυρωθέντας βεβαίως δι' ἱεροπραξίας, ἀφοῦ ὁ ἐπίσκοπος ἐκρίνεν ἀναγκαῖον νὰ τοὺς λύσῃ, προσεπικαλούμενος καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν 318 Θεοφύρων Πατέρων.

Ἐπίσης θερμὴν συνδρομὴν παρέσχεον εἰς τὸν Χριστόφορον πολλοὶ τῶν προκρίτων τοῦ Νομοῦ καὶ ἀρκετοὶ δημοτικοὶ ἄρχοντες. Τινὲς μάλιστα ἐξ αὐτῶν καὶ δολιώτατα ἐπολιτεύθησαν, καθότι ἐνῷ ἀφ' ἐνός προσεποιούντο ὅτι ὑπέκον εἰς τὰ παραγγέλλματα τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ ἐβοήθουν δῆθεν αὐτὰς εἰς τὰς γενομένας πρὸς σὺλληψιν τοῦ μοναχοῦ ἐνεργείας τῶν, κρυφίως παρεῖχον εἰς τὸν καταδιωκόμενον πᾶσαν συνδρομὴν καὶ ἐπιτηδεῖας ἐμαρκίαιων πᾶσαν ἐνεργείαν. Ἀστειότατον ἰδίως εἶνε τὸ μέρος ὅπερ διεδραμάτισε κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην εἰς τῶν ἐν Λακωνίᾳ δημοτικῶν ἀρχόντων. Οὗτος εἰς τὰ ἔγγραφα του καὶ τὰς ἰδιαίτερας του ἐπιστολάς φαίνεται κατεχόμενος ὑπὸ ἱεράς ἀναγκηθείας κατὰ τοῦ λαοπλάνου Χριστοφύρου καὶ ἐκδηλοῖ μὲ μελοδραματικὴν σχεδὸν ἐμφασιν τὴν πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν κυβερνήσιν ἀφοσίωσίν του,

ἐτέρωθεν δὲ ἐξ ἀναμφισβητήτων μαρτυριῶν ἐξάγεται ὅτι εἶχε μεριμνήσει νὰ κρύψῃ τὸν καταδιωκόμενον μοναχὸν εἰς τὴν οἰκίαν συγγενοῦς του καὶ ὅτι τὴν μάστιγα ἤτο ἡ πρὸς τὸν ἀνδρα στοργὴ του, ὡστε τακτικῶς ἐφρόντιζε νὰ πέμπῃ πρὸς αὐτὸν τροφὰς ἐκλεκτάς καὶ ὀπώρας, ἰδίως κερὰσις, καθιστῶν ὅσον τὸ δυνατόν ἀνετον καὶ εὐφρόσυτον τὸν ἐκούσιον περιορισμὸν τοῦ ἁγίου κήρυκος.

Ἄλλ' ἡ κυρία δύναμις τοῦ Παπουλάκη ἐνεκεῖτο εἰς τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον αὐτοῦ ἀπετέλει τὴν ἀληθῆ ἰσχύν του, αὐτὸ ἐξῆλπε τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμόν, αὐτὸ διατήρει ἀμείωτον τὴν μαγικανήν, ἢ ὁ πονηρὸς καλόγηρος ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ πλήθους. Εἶδομεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐστὶ τοῦ σταδίου τοῦ γυναικεῖον φύλον φύσει εὐλαθέστερον καὶ ἐξ ἀγωγῆς δευσιδαιμονέστερον ἐκηρύχθη πανταχοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ, κατανοῶν δὲ ὁ μοναχὸς τὸ ὄφελος ὅπερ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀφοσίωσος ἠρύετο, ἐπιτηδεῖας ὑπέβαλε τὰ αἰσθητά καὶ τὰς προλήψεις τῶν γυναικῶν. Ἄλλ' ἂν ἀλλαχοῦ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ γυναικεῖου φύλου ὑπῆρχε μέγας, ἐν Λακωνίᾳ ἀναπτυσθῆς ἐτι μάλλον ἐκ καιρικῶν καὶ ἐπιτοπίων περιστάσεων καθήτησε φρενίτις, ἀκατασχέτως πολλὰς ἐκδηλωθείσα. Αἱ γυναῖκες δὲν ἤρκοοντο νὰ προστρέχωσιν εἰς τὰς διδασκὰς του, νὰ ἐκτελώσιν ἀπαρεγκλίτως τὰς ἐντολάς του, νὰ κηρύττωσι διαπυσίως τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ παρεκολοῦθον αὐτὸν βρασάζουσαι εἰς τὰς ἀγκάλας τὰ βρέφη των εἰς μακρινὰς πορείας, ὑφιστάμεναι κακουχίας ὑπερτέρας τῶν δυνάμεων τοῦ φύλου των. Ὁ ζῆλος ἐξώθει αὐτὰς εἰς τὰ ἐσχάτα καὶ εἰς περιστάσιν τινὰ αἱ Λάκαιναι αὐταὶ μετεβλήθησαν εἰς ἀληθεῖς Μαινάδας. Ὅτε κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Μαΐου ἡ δημοσία δύναμις ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἀξιωματικῶν τινων μετέβη εἰς τὸ χωρίον Λαγκάδα τοῦ δήμου Λεούτρου ὅπως συλλάβῃ τὸν ταραξίαν μοναχόν, οὗτος καίπερ περιστοιχίζομενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ σωματοφυλακῆς, τὴν συνδρομὴν τῶν γυναικῶν πρῶτον ἐπεκαλῆσθη. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτόπτου ὁ Παπουλάκης ἐνόησας τοὺς σκοποὺς τῶν προσερχομένων ἀνεβόησε: «Ποῦ εἰσθε, γυναικῆς μου;» Καὶ παραχρῆμα αἱ γυναῖκες ἐπέπεσον ὡς μαινόμεναι κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας τάξεως μετὰ λίθων καὶ βοτᾶν καὶ δεινῶς ἐκακοποίησαν τινὰς ἐξ αὐτῶν. Αἱ γυναικῆς ἐτάσσοντο εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν κατὰ τὰς ὀχλαγωγίας, αὐταὶ προεπορεύοντο εἰς τὰς ἐκδρομὰς, ἐξετέλουσαν δὲ καὶ ἐργα ἀγγελιαφόρων κομίζουσαι τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ἀγγέλματα τοῦ κήρυκος πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὁμοφρονος, κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ νομάρχου Λακωνίας. Ἄλλὰ τὸ μὴ περριτέρω τοῦ μανικῶ φανατισμοῦ τῶν γυναικῶν

— «Ω, δείξόν μοι μόνον πού κρύπτεται, και ανατρέπων ως χάριτα τὰ ισχυρότερα τείχη, δια τού ξίφους τούτου άποσπά αυτόνη εκ τών όνύχων τών μισαρών αυτής άρπάγων.

Τέλος έφθασεν ή τού άπόπλου ήμέρα, και ό άτυχής Ραγνάρος, εκών άκων ώμολόγησε πλέον τήν φοβερήν άλήθειαν. Από μηνών ήδη συγκατελέγετο ή Μαρίκ μετά τών άγγέλων. Το άπαγαγόν αυτόνη πλοϊον έπίστρεψεν άπλώς εις Βυζάντιον, όπου εκλείσθη εις τήν λεγομένην «Μετόνιαον» εκεί δε, καταληφθεϊσα υπό νόσου δεινής, άπεβίωσε μετά ένα μήνα, τού Χαράλδου άσπαζόμενη τήν εικόνα. Κατά γενικήν δε πεποιθήσιν έπρόκειτο και αύθις περί τών βραδυθανάτων εκείνων φαρμάκων, άπερ τοσούτον έπιτηδείως έμίγνυον τής Ζωής οι άκόλουθοι.

Φοβερά υπήρξεν ή επί τού Χαράλδου έπήρεια τής άπαισίας ταύτης άποκαλύψεως. Κατ' αρχάς άπέμεινεν ώσει έμβρόντητος και ξένος εις πάσαν τήν περίε φύσιν, αλλά μετά τινος ήμέρας εξερράγη και αύθις ή προτέρα νόσος, ήτις τήν φοράν ταύτην έφευεν αυτόν εις τό χειλος τού τάφου.

Έν τούτοις νεάι ήγγέλλοντο εκ Βυζαντίου σκευωρίαί. Αποτυχούσα παρά τω Χαράλδω, και άγρίως εκδικηθεϊσα, ή Αυτόκράτειρα ταχέως έλησμώνησεν αυτόν, συντελούντος και τού Κατεπάνω Κωνσταντίνου Αρτοκλίνου, μεθ' ου εις μυστικές διετέλει σχέσεις, ζώντας έτι τού Μιχαήλ Δ'. Επειδή δε ήσθάνετο άληθώς τήν ανάγκην ισχυρού τινος αντίληπτορος κατά τών έπιβουλών τής άδελφής, άπεφάσισε, δια τό απλούστερον, τόν μετά τού φίλου αυτής τούτου γάμον, όστις, κατά τόν χρονογράφον ήν από είδος εύπρεπής. «Αλλ' ό Αρτοκλίνης ήν έγγαμος, και ή νόμιμος αυτού σύζυγος, μαθούσα τὰ τεκταινόμενα, όπως προλάβη τήν εκτέλεσιν τού βουλευμάτος έδηλητηρίασεν αυτόν. «Τούτου ή σύνοικος, λέγει ό Γλυκᾶς, ουχι μισούσα, μέλουσα δε αυτόν στερείσθαι τού βίου εξάγει φαρμάκους». Παράδοξος εκδήλωσις συζυγικού φίλτρου.

Η Ζωή, κατά τό σήθηες, όλίγον επί τούτω έταράχθη, και άπολέσασα τόν παρόντα φίλον, ως καταλληλότερον εκ τών παρελθόντων εξέλεξεν έτερον Κωνσταντινον, τόν λεγόμενον Μονομάχον. Ούτος άναφανδόν άλλοτε μετ' αυτής συνέζη, άλλ' εξώρισθη υπό τού πανισχύρου τότε Ορφανοτρόφου εις Μιτυλήνην, επί τή ουχι άδικσίμω ύπονοιᾷ ότι έπωρθαλίκα εις τό στέμμα. Και άνεπλήρωσε μεν αυτόν άμέσως ή Αύγουστα δια τού Αρτοκλίνου, ουδέ τήν υπό τού Ιωάννου σταλείσαν διαταγήν προς εκτύφλωσιν αυτού παρακωλύσασα άλλ' άμα κατίσχυσε, μετά τόν θάνατον τού Μιχαήλ, άνεκάλεσεν αυτόν ουχ' ήττον και άνέδειξε δικαστήν Έλλήνων.

Ηδη δε, θανόντος τού Αρτοκλίνου, ήσθάνθη άναξωपुरοόμενον τό άρχαϊον αίσθημα, και συνεζεύχθη μεν αυτόν τή 10η Ιουνίου 1042, έστειψε δε Βασιλέα τήν έπιούσαν, ήτοι πενήκοντα μόλις ήμέρας μετά τήν έξωσιν τού Μιχαήλ Ε'.

Ο Μονομάχος κατά τόν Γλυκᾶν, ήν άδαής μεν τᾷ πολεμικᾷ, τοσούτον δε μεγαλοπρεπής και μεγαλόδωρος, ως πάντας έπαπολαύσει τών χαρίτων αυτού. «Αληθώς δε ήν άνήρ μετριώτατος και υπό μεγίστων περιβάλλετο δυσχειριών, ώστε όλεθρία εν συνόλω άπέθη ή δωδεκαετής αυτού βασιλεία. Και πρώτον μεν όριστικῶς εξώρισεν εις Λέσβον τόν Ορφανοτρόφον, όστις άπεβίωσεν εκεί τό προσεχές έτος· μεθ' ο άπέστειλε τόν Μιχαήλ Ε', καιτοι τυφλόν, εις Χιον, και τόν Νωβελλίσσιμον Κωνσταντινον εις Σάμον. Προσεταίρισθεις δε τούς Συγκλητικούς δια προβιβασμών, τούς άστούς δι' άφειδών χρυσίου διανομών και τό λοιπόν υπήκουον δια τών συνήθη ν ύποσχέσεων, άνέδειξεν επί τέλους Μαγιστρον και Πρωτοστράτορα τόν Ρωμανόν Σκληρόν, περιφανούς οίκου γόνον, άλλ' άτομικῶς ουτιδανόν, και όφείλοντα τήν προαγωγήν ταύτην εις τήν άδελφήν αυτού, μεθ' ης ό Μονομάχος από τινος συνέζη, καθ' ο εύρίσκων βεβαίως άνεπαρκῆ τὰ έωλα τής Ζωής κάλλη.

Αλλά ταχέως ενέσκηψαν επί τού Κράτους μεγάλα δεινά, ουδ' έλειψε τό σήθηες προμήνυμα, διότι αέφρανη κμητής από τής έφας προς τήν δύσιν τήν πορείαν ποιούμενος, και ώρατό μήνα όλον λάμπων προεμήνυε δε ούτος τᾷς μελλούσης γενέσθαι κοσμικᾷς συμφορές». Πράγματι δε μετ' όλίγον επανέστη ο Ηγεμών τών Σέρβων Στέφανος Βοϊθσλαύος, όστις ου μόνον τήν ιδίαν χώραν ήλευθέρωσεν, αλλά και τᾷς παρακειμέναις έπαρχίαις επέδραμεν. Ο δε Κωνσταντίνος Θ', ενῶ διεσώζοντο έτι περιφανεις τινες Στρατηγοί, επέστρεψε τήν περιστολήν αυτού εις τόν Αρχοντα τού Δυρράχίου Μιχαήλ, προσφάτως διορισθέντα και όλως άδαῆ· και εισήλασε μεν ούτος εις Σερβίαν μετά εξακιςμύριων άνδρών, δηώσας κατ' αρχάς τήν χώραν, αλλά κατά τήν υποχώρησιν, προσβληθεις υπό τών πολεμιών εις τᾷς όρεινάς παρόδους, άπώλεσε τὰ δύο τρίτα τής στρατιάς μεθ' επτά Στρατηγών, και μόλις διεσώθη μετ' όλίγων έπιζήσαντων.

Και όμως ταύτα ήσαν μηδαμινᾷ παραβαλλόμενα προς τόν έτερον κίνδυνον, όστις μετ' όλίγον ήπειλήσε τόν θρόνον. Εις τήν Ζωήν, διοικησασαν κατά τό δοκοῦν από τού Απριλίου μέχρι τού Ιουνίου, ωφείλετο πράξις συνετή, καθ' όσον εξεπέμφθη τότε Στρατηγός εν Ιταλίᾳ ο ήρωικός Μανιάκης, ο από τής Σικελικής στρατείας ιδιωτεύων. Εαν υπήρχεν έτι έλιπίς τις

προς διάσωσιν τών δυτικῶν εκείνων χωρῶν, βεβαίως ο μόνος προς τούτο καταλληλος ήν ο στήσης τὰ τρόπαια τών «Ρημάτων» και «Δραγηνών»· αλλά κατ' άτυχῆ συγκυρίαν αρχαία υφίστατο έχθρα μεταξύ τού Μανιάκη και τού Σκληρού, άδελφου τής φίλης τού Μονομάχου, ήν απελῶς ο δήμος τής πρωτεύουσας εκάλει Σαλλήριαν. Διό και μόλις προχειρισθεις ούτος Πρωτοστάτωρ και Μάγιστρος, ουδέν ήμέλησεν όπως εκδικηθῆ τόν Στρατάρχη· και πρώτον μεν ήρχισε δῆων και κείρων τᾷς κτήσεις αυτού εν τῷ θέματι τών Ανατολικῶν, μετά τούτο άναιδώς περιύβρισε τήν συζυγικήν αυτού τιμήν, και τέλος επί τοσούτον κατεβράδιούργησε τόν Μονομάχον, ώστε πάσας ούτος τόν Μανιάκην, διώρισεν αντ' αυτού ευτελή τινα Πρωτοσπαθῆριον, όνόματι Παρόν.

Αλλά τότε άπώλεσε τέλος ο θαλασσοφρόνος Στρατηγός τήν υπομονήν, και τόν μεν Παρόν έρόνευσε, περιβληθεις δε τό διαδήμα, διεπαρζιώθη μεθ' όλου τού στρατού από Υδροόντος εις Δυρράχιον, όπως έκείθεν βαδίση κατά τής πρωτεύουσας. Τᾷς ειδήσεις ταύτας μαθών ο Μονομάχος και δικαίως κατορρώδησας, επεμψε γράμματα τῷ παρωργισμένῳ Στρατάρχη, δι' ών εκζητεί τήν κατάθεσιν τών όπλων και πᾷσαν επρότεινεν ευεργεσίαν· άλλ' ο μέγας στασιαστής άπέμεινεν άμετάπειστος, και κατ' ανάγκην τέλος άπιστάλη κατ' αυτού δύναμις, ή χειρ βαρεία, κατά τόν Γλυκᾶν «ποδάγρα γάρ ο βασιλεύς συνεχόμενος και παρά δαμνίαις άπαλοῖς κείμενος, δι' εκουτου τοῖς τοιούτοις εφίστασθαι ουκ ήδύνατο».

Έν τούτοις ο Χαράλδος, διαδράς και αύθις εκ τών όνύχων τού θανάτου, έβαινε προς τελείαν άνάρρωσιν, εν δε μόνον διατῆρει εκ τοσούτων συμφορῶν αίσθημα, τόν άσβεστον πόθον τής εκδικήσεως. Οτε κατέφθασεν εις Προκόνησον τής μεγάλης στάσεως ή ειδήσις, ένα όλον μήνα μετά τήν εναρξιν αυτής, άφηκε φωνήν άγαλλιόσεως, καθ' όσον άμέσως εν αυτή διεγνω ευκαιρίαν άρίστην προς κορεσμόν τού παύους αυτού. Τόν αρχαϊον συναγωνιστήν Μανιάκην ειλικρινῶς φιλῶν, έθεώρει ευχερῆ τήν επιτυχίαν· έβλεπεν ήδη τόν απρόσμαχον δορυκτήτορα σαρώνοντα ως απλήν άχυρίνην στοιβάδα τήν εν Βυζαντίῳ σαθρᾷν βασιλείαν, και μόνον ένα είχε φόβον, μη φθᾷση παρκαίρως. «Ω άφατος τυρῆ ή άγωνία τής έστεμμένης άρπύκις, τής κρημισσᾶσης αυτόν εις τήν άβυσσον άτέρμονος πένθους!

Αμα δε όριστικῶς αποφασίσας, άνεκοίνωσε τήν πρόθεσιν αυτού εις τόν Ραγνάρον.

— Ουδὼλος σε παρασύρω, ειπεν, άλλ' ή άπόφασίς μου άκράδαντος. Υπηρετῶν τήν δυναστείαν από τεσσαράκοντα ετών, έσο σύ πιστός

μέχρι τέλους, άλλ' έσήμανε δι' έμέ ή ήδεῖα τής Νεμέσεως ώρα.

— Γνωρίζω τό μάταιον πάσης συμβουλῆς, άπήντησεν ο Πρωτοσπαθῆριος, διό και σιγῶ, άλλ' ή καρδιά μου αιμάσσει· μετά περιφανεις υπηρεσίας δέκα όλων ετών, ήδη στρέφεται κατά τού Κράτους.

— Απ' εναντίας σώζω αυτό, κρημνίζων τήν άλιτηριαν εκείνην.

— Ουδὼλος υπερμαχῶ τής Ζωής, άλλ' ιερόν τό χειρισμένον μέτωπον, και τού Βουλγαροκτόνου άνεψιά ή άνάξια εκείνη, εις ου τήν υπηρεσίαν αι τρίγες μου έλευκάνθησαν. Ουχ' ήττον σε συνοδεύω. Αποχωρείς τής Αύλης ο συμπατριώτης, ο φίλος, και άπόλυτον έχεις ανάγκην περιθάψεως· παράλαβέ με, ουχι πλέον ως συστρατιώτην, άλλ' ως νοσοκόμον.

Ο Χαράλδος έρρίφθη εις τού πιστού έταίρου τᾷς άγκαλας, και μετά τρεις ήμέρας απέπλεεν ή θαλαμηγός, παραλαμβάνουσα πάντα τού Χαράλδου τὰ πολύτιμα, υπό τής Ζωής πρό μικρού πεμφθέντα μεθ' ύβριστικῆς μηνύματος. — «Ηλιθες όπως θησαυρίσης, έλεγεν ή άγέρωχος Αύγουστα. Λάβε και φύγε». — Ην δε τόσος ο θησαυρός εκείνος, ώστε, κατά τόν Κεδρηνόν, δώδεκα ευσταλεις νεανιαί μόλις μετεκόμισαν αυτόν.

Δύο εβδομάδας άργότερον ή θαλαμηγός κατέπλεεν εις Δυρράχιον, όπου παρέμενεν εισέτι ο Μανιάκης. Αμα τόν Χαράλδον ιδών, εξεδήλωσεν ούτος πανδήμως τήν άγαλλίασιν αυτού.

— Οίωνός άριστος, άνεφώνησεν άρωγόν έχων τόν βραχιόνά σου προκαλῶ πλέον τήν οικουμένην.

— Δέχθητι πρόθυμον συναγωνιστήν, άπήντησεν ο Έταιριάρχης, όστις από τούδε σε άνακηρυττει Τρισάυγουστον.

— Μερίσθητι μετ' έμού τήν πορφύραν σοῖ προσφέρω τήν συναρχίαν, ή τᾷς έπαρχίαις όσας έπιθυμεις.

— Θερμάς χάριτας, άλλ' εις μόνος με άγει πόθος, τής Ζωής ή καταστροφή.

— Σ'έννοῶ και τὰ πάντα γνωρίζω· μετά τήν επιτυχίαν διευθετούμεν τὰ λοιπά.

— Και τότε βαδίζομεν;

— Αύριον. Ο βασιλικός στρατός κατέφθασεν εις Οστρόβον, τετρακίς μεζίων τού έμού, άλλ' ουδέν φοβούμαι· σύ μόνος άναπληροῖς όλοκλήρους φάλαγγας.

— Και τίς ο Στρατηγός;

— Ο Στέφανος, εύνουχος, διατελέσας πρό μικρού Κουβικουλάριος τής Ανάσσης.

— Τότε δπλασθῶμεν μαλλον δια μαστίγων.

(Επεται συνέχεια) ΚΛΕΟΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΛΟΓΓΡΑΦΙΑ

ΚΙΝΗΣΙΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΛΔΑΣΕΙΣ

Το γνωστό, λόγιος και διακεκριμένος συγγραφέας...

ΔΙ ΛΕΜΒΟΡΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ

Κάμνει φοβερὰν ζέστην, τσσαράκοντα βαθμῶν...

Ἡ πόλις μεταβάλλει ἐντελῶς ὄψιν, χάρις εἰς τ' ἀναρίθμητα κόκκινα χάρτια...

Ἄμα σημανὴν μεσημβρία, τίθενται μετὰ σπουδῆς πανταχοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κύλων...

Μετὰ τὸ γεῦμα διευθυνομένη πρὸς τὴν Λυδικὴν λίμνην...

τὰ νῶτα δὲ τοῦ δράκοντος ὀρχήστρα ἀναρροῦσι...

Μακρὰν ἐπιφανίσταται τὸ σημεῖον τοῦ τέρματός τῆς λεμβορομίας...

Ἄμα δοθέντος τοῦ συνθήματος ἡ πάλιν ἀρχεται...

Βλέπετε τότε τὰ βίβλια κινούμενα ἀστραπιαίως...

Εἶνε ὁ μέγας νυκτικός ἀγὼν τῶν Κινέζων καὶ ἡ ὄψις τῆς λίμνης...

κύτην ὅτι αἱ κυμαὶ φέρουσι τὰς πολυτελεστεράς καὶ κομψοτέρας ἐνδυμασίας...

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων, οἱ πέλοι διασπορίζονται καὶ οἱ ἐπιβάται...

Ἐν τῷ τύμβῳ τούτῳ εἶνε ὁ τάφος ἀρχαίου τινοῦ καὶ διαστήμου λογίου...

Ἄρα ἀπ' τὴ γλῶσση τῶν ἀλλοτῶν...

Προεφωρήσαμεν μετὰ φίλων μέχρι τοῦ μοναστηρίου...

Ἐνὸς γλυκὰ λιθομῆ ὁ ἦχος τῆς καρπνάκας...

κρίνον εὐκλείρον νὰ σημειώσω ὅτι ἐν Κίνα ὄλα τὰ μοναστήρια ἐκπληροῦν συγχρόνως...

Ἐν τῇ συνδιζαλίῳ, ὡς καὶ ἐν τῇ ποιήσει, κανεῖς ὑπαινικμοῦ θρησκευτικῶν...

Εἰς τῶν μετ' ἐμοῦ φίλων ἀρώτησαν ἕνα ἐξ αὐτῶν πῶς ἤμπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς οἰκογένειαν...

Ἡ μωρὰ δὲν θά ἴτω ἐντελής μωρὰ ἀν δὲν ἐφοῦ ἔσειτο τὸ πνεῦμα...

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ χαρακτηριστικὸν ἐπισήμου ἀνθρώπου: ἐπὶ τὸν γνωρίζουσι ἀνθρώποι τοὺς ὁποίους αὐτὸς δὲν γνωρίζει.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἐπὶ τῶν διαφόρων γραμμῶν τοῦ ἐν Βερολίῳ ἵπποσιδηροδρόμου ἐκυκλοφόρησαν κατὰ τὸ ἔτος 1888 ἐν συν-
 ὄλῳ ἑκατὸν δύο ἑκατομμύρια, ἑκατὸν πενήκοντα
 χιλιάδες ἐπιβάται, πληρώσαντες κόμιστρα 11,913,347
 μάρκων. Τὸ ὄλικόν τῶν Βερολιναιῶν ἵπποσιδηροδρόμων
 ἀποτελεῖται ἐξ 808 ἀμαξῶν καὶ 4360 ἵππων, τὸ δὲ
 προσωπικὸν ἐκ 2880 ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

— Τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον συνέρχεται ἐν Ἐιδελ-
 βέργῃ τὸ πρῶτον συνέδριον τῶν γερμανῶν μηχανικῶν.

— Καθ' ἄπασαν τὴν Εὐρώπην βλαστάνουσιν ἐν συν-
 ὄλῳ 4200 εἶδη ἀνθῶν. Τούτων 420 μόνον ἔχουσιν ἄ-
 ρωμα. Τὰ πλεῖστα ἀνθὴ εἶνε λευκά, 1194 εἶδη ὧν 187
 εὐώδη ἔπονται τὰ κίτρινα, 955 εἶδη, ὧν 77 εὐώδη·
 τρίτα τὰ ἐρυθρά 825 εἶδη, ὧν 84 εὐώδη· τέταρτα τὰ
 κυανὰ, 594 εἶδη, ὧν 31 εὐώδη, πέμπτα τὰ ἰσχροα,
 308 εἶδη, ὧν 13 εὐώδη. Ποικιλόχρσα 240 εἶδη ἐν αἰς
 28 εὐώδη.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ ἡ βασίλισσα
 τῆς Ἀγγλίας ἀπέστειλαν βαρύντιμα γαμήλια δῶρα πρὸς
 τὸ νεαρὸν αὐτοκρατορικὸν ζεύγος τῆς Κίνας.

— Ἐν Λυῶν συνελήφθησαν ἄνθρωποι δύο ἀνὴρ καὶ
 γυνή, κλέπτοντες παιδιὰ. Εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρῶν
 εἶχον κλέψῃ εἰκοσάδα ὀλην. Τὰ παιδιὰ ταῦτα ἡλικίας
 2—6 ἔτῶν εἶχον κλεισθὴ ἐντὸς σκοτεινοῦ καὶ βαθυτάτου
 ὑπογείου. Εὐτυχῶς εἰς διαθήτης ἤκουσε θρήνους προσε-
 ρχομένους ἐκ τοῦ ὑπαγείου καὶ ἀνήγγειλε τοῦτο εἰς τὴν
 ἀστυνομίαν ἧτις σπεύσασα ἠλευθέρωσε τὰ ταλαιπώρα
 μικρά, ἅτινα ἦσαν ὄχι μόνον ἐγκεκλεισμένα, ἀλλὰ καὶ
 δεδεμένα. Οἱ παιδοκλέπται συνελήφθησαν, διετέλουν δὲ
 ἐν καταστάσει μέθης ἀμφότεροι κατὰ τὴν ὥραν τῆς
 συλλήψεως.

— Ἐν τῷ βρετανικῷ στρατῷ ὑπηρετοῦσι νῦν 2272
 στρατιῶται ἔχοντες ἀνάστημα ὑψηλότερον τῶν 6 ποδῶν.

— Παραδόξοτατα πειράματα ὑπνωτισμοῦ ἐξετέλεσεν
 ἐσχάτως ἐν Πητροπόλει ὁ καθηγητὴς Σελεχόφ ἐπὶ σκύ-
 λων. Οἱ σκύλοι ὑπνωτιζόμενοι ἐξετέλουν εὐπειθῶς πᾶ-
 σαν διαταγὴν ἧτις εἶδιετο ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἧ-
 τις εἶχε σχέσιν πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν κλίσιν ἢ ἀσκήσιν
 ἐκάστου τῶν σκύλων.

— Κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος γενήσεται ἐν Ἀνθέρσῃ
 διεθνὴς ἔκθεσις γεωγραφικῆς, ἐμπορικῆς καὶ βιομη-
 χανικῆς βοτανικῆς. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην θὰ ἐρρ-
 τασθῇ ἡ τριακοσιετηρὶς τῆς ἐφευρέσεως τοῦ μικρο-
 σκοπίου.

— Διὰ τηλεφωνικῆς γραμμῆς πρόκειται νὰ ἐνωθῇ
 λιαν προσεχῶς τὸ Λονδίνον μετὰ τῶν Παρισίων.

— Δύο μεγαλειότητες τοῦ ἀγρίου κόσμου: ὁ βασι-
 λεὺς Δινὰχ Σελίφου ἐκ Σενεγάλης καὶ ὁ βασιλεὺς Κα-
 λακασῶς ἐκ τῶν Σανθῶν νήσων θὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν
 Παγκοσμίον ἔκθεσιν.

— Ὁ νεαρὸς ὀρλεανίδης πρίγκιψ Ἑρρίκος ἐπανελθὼν
 εἰς Γαλλίαν ἐκ τοῦ μικροῦ ταξιδίου του ἐξέδωκε τὰς
 ὁδοιπορικὰς αὐτοῦ ἐντυπώσεις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐξ μῆ-
 νος ἐν Ἰνδίας, κυνήγια τίγρεων».

— Τὴν 20 ἰουνίου θὰ συνέλθῃ ἐν Παρισίοις τὸ διε-
 θνὲς φιλολογικὸν συνέδριον συγκαλούμενον ὑπὸ τῆς Ἐ-
 ταιρίας τῶν λογίων.

— Διὰ προσεχῶς θὰ πωληθῇ ἐν Παρισίοις ἐπὶ δη-
 μοπρασίᾳ, πλουσιωτάτη συλλογὴ εἰκόνων, ἡ τοῦ Σε-
 γεστά, ὑπὸ τὴν ἐπιστᾶσιν τῶν εἰκονομῶρων Γουπίλ
 καὶ Σ*. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἀποτελεῖται ἐξ ὀλίγων, δια-
 κοσίων περιπτου, ἀλλ' ἐκλεκτῶν πινάκων παλαιότερων
 καὶ νέων ζωγράφων, πρὸς καταρτισμὸν δ' αὐτῆς ὁ μέ-
 χρι τοῦδε ἀκόσμος τῆς ἐδαπάνησε δέκα μέχρι δώδεκα
 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

— Κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἐν Ζακύνθῳ ἀπο-
 γραφῇ ἐν τῷ παρεδρείῳ Κήπων εὐρέθη εὐτυχῆς οἰκο-
 γένεια Φερτσαδᾶ καλουμένη, ἧτις σύγκειται ἐξ εἰκο-
 σιενέα ἀτόμων ἧτοι ἐκ τῆς μητρὸς των, τεσσάρων
 αὐτῆς τέκνων, τεσσάρων αὐτῶν συζύγων, δέκα ἐξ ἑρ-
 ρένων αὐτῶν τέκνων καὶ τεσσάρων θηλέων. Ἄπαντες
 οὗτοι συνεργάζονται ἐν ζῆλωτῇ ἀρμονίᾳ, καὶ κατοικ-
 οῦσιν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν.

— Κατὰ τὰς ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἑαρτὰς εἰς μνήμην τοῦ
 Οὐσιγιαντῶνος τὰ ἐνοίκια τῶν παραθύρων ἅτινα ἔβλε-
 πον πρὸς τὰς ὁδοὺς δι' ὧν διήλθεν ἡ ποιμπή, ἐφθασαν
 μέχρι τῆς τιμῆς χιλίων δολλαρίων ἕκαστον ἧτοι ἄνω
 τῶν 5,000 δραχμῶν!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΒΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἐν τινὶ δήμῳ τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας Δύο Σε-
 θρῶν, ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως θησαυρὸς περιλαμβάνων
 4500 ῥωμαϊκὰ νομίσματα. Ὁ ἀνακαλύψας τὸν θη-
 σαυρὸν τοῦτον δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἦτο... βούς. Τὸ
 ζῶον ἐδοσκεν ἡσυχῶς παρὰ τὴν ὄχθην χάνδακος,
 ὅτε ὀλισθῆσαν αἰρῆνης παρέσυρε βῶλον χώματος. Ὁ
 παριστάμενος πρὸς φύλαξιν τῶν βοῶν παῖς εἶδε μετ'
 ἐκπλήξεως ἀποκαλυφθὲν ὀγκῶδες ἀγγεῖον. Ἐσπευ-
 σε νὰ συντρίψῃ αὐτὸ διὰ τῆς ράβδου καὶ τὰ νομί-
 σματα ἐξεχύθησαν. Ὑποτίθεται ὅτι ὁ θησαυρὸς οὗ-
 τος κατεχώσθη ἐκεῖ κατὰ τὰ τέλη τῆς τρίτης μ. Χ.
 ἑκατονταετηρίδος.

ΛΑΤΡΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἐν χωρίῳ πρωσαικῷ ἀριθμὸς εἰς νεοσυλλέκτων
 εἶχον ταχθῆ εἰς γραμμὴν ὅπως ὀρκισθῶσι τὸν ὄρκον
 τοῦ στρατιώτου. Ἐνθ' ἀνεγινώσκετο ὁ τύπος τοῦ ὄρ-
 κου, ὃν ἐπανελαμβάνον πάντες φράσιν πρὸς φράσιν,
 ὑπαξιωματικὸς τις παρετήρησεν ὅτι εἰς ἐκ τῶν νεο-
 συλλέκτων ἐκράτει τὰ χεῖλη διαρκῶς κλειστά, καὶ
 ἀνέφερε τοῦτο κατόπιν εἰς τὸν λοχαγόν. Ὁ λοχαγὸς
 εὐθὺς ἐκάλεσε τὸν σιωπηλὸν ὀπλίτην καὶ ἠρώτησεν
 αὐτὸν διατί δὲν πιστεύε τοῦ κοινού ὄρκου.

— Ἄφου δὲν πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, πῶς νὰ ὀρ-
 κισθῶ; λέγει ἀρελῶς ἐκεῖνος.

— Καὶ εἰς τί πιστεύεις λοιπόν; ἐρωτᾷ ὀργίλως ὁ
 ἀξιωματικὸς.

— Πιστεύω εἰς τὸν ἥλιον, λατρεύω τὸν ἥλιον,
 προσβέβη ἐκεῖνος μετὰ τόνου πεποιθήσεως.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἐπέμεινε καὶ ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῆς
 ὑποχρεώσεως τοῦ ὄρκου.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Καλὸς θεός.

Ὁ ἀσθενῶν θεὸς ἐρωτᾷ τὸν ἰατρὸν:

— Λοιπόν, μ' εὐρίσκετε καλλίτερα;

— Δηλαδὴ πολὺ καλὰ ἐπέρασε κάθε κίνδυνος.

— Ἄν εἶν' ἔτσι, μίκα γὰρ, γιαντρέ μου, θὰ σὰς παρα-
 καλέσω ὅταν ἰδῆτε τὸν ἀνεψιόν μου καὶ τοῦ τὸ πῆτε
 αὐτό, πῆτε το με τρόπο, σιγά σιγά, ὄχι διὰ μίας μῆν-
 τὸν τρομάξετε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ τὸν ἀπελιπίξετε
 ἄλλη φορὰ θὰ εἶνε τυχερότερος.